CICLISM

Dela Vadul Crişului la Bucureşti

ADUCAND APĂ MAJESTAŢII SALE REGELUI CAROL II

Impresiile unui concurent

de EMIL IENCEC

„Cursa Restaurației", — la care s'au gândit încă depe iarnă, toți cicliștii, s'au pregătit îndată ce zăpada a lăsat libere șoselele, — a însemnat, ca orice cursă, pentru unii o îndeplinire a speranțelor, o afirmare iar pentru alții un eșec, mai mult sau mai puțin dureros, — datorat, în parte sau total accidentelor sau comportării lor slabe

Dar.. urmați-ne la Vadul Crișului și înapoi și, veți afla, din cele ce urmează lucruri inedite.

PLECAREA

E în orice plecare, o emoție particulară amestecată cu plăcerea de a evada spre locuri noui, necunoscute, spre alt aer și alte zări, care chiar dacă le-ai cunoscut, revederea îți dă o senzație aparte, frumoasă, și guști necesitatea schimbării, a primenelii aerului, a peisagiului, primeneală care se resfrânge și în interior, asupra sufletului, — făcându-te parcă alt om.

Si, odată mai mult, plecarea cicliștilor la Vadul Crișului, a întărit. faptul de mai sus.

Veseli, exhuberanți, cum nici odată nu i-am văzut, ca niște copii aproape, au sosit în gară cu o oră, două, înaintea plecării trenului și doar mai merseseră cu trenul.

Citeai totuși în ochii lor, dincolo de faptul că fuseseră acceptați să participe în cursă, — plăcerea plecării spre meleaguri despre care auziseră că-s frumoase, — și că au intrat în istorie prin popasul regal, petrecut cu opt ani în urmă, la începutul lui Iunie, când însetat și venind pe calea văzduhului, M. Sa Regele Carol II s'a răcorit bând din ulciorul cu apă adus de femeia Maria Modura.

Evenimentul la care participau băeții lua proporții considerabile pentru ei, — și sau nu, — emoția punând deplină stăpânire pe grupul de 46 alergători prezenți în Gara de Nord, Sâmbătă seară.

ASISTENȚA

Să nu credeți că numai sosirea dela Vadul Crișului a prezentat interes.

Dimpotrivă.

Si plecarea a însemnat un eveniment.

Federalii au fost reprezentați prin d-nii căp. Zamfiropol, inimos și tot mărunțel, și Mișu Antonescu, ex-campion de viteză, preocupați cu predarea „mașinilor".

Apoi soțiile alergătorilor, prieteni, rude și... delegația mahalalei (pardon, cartierului) respective, suporterii grijulii, printre care d-nii Pessi, dând ultimele sfaturi de tactică, Jugaru, și d-nele Hapciuc, Vișan și Georgescu, aducând obișnuitele flori „melodramatice" ale plecării... și apoi... rămânând pe peron, întovărășite de eterna batistă fluturată și dusă după aceea, discret, spre colțul genelor.

— Au plecat... trenul s'a perdut prin întuneric, lampioane și sumedenia de linii lucitoare, încrucișate.

IN TREN

E ora 11 noaptea.

Trenul nu mai are mult până la Ploești și nici gând să doarmă cineva. Sgomot, vorbărie, în toate compartimentele...

Celebrul „Moș" Cantili și eternul său rival încărunțitul Boroneață s'au instalat comod, singuri, într'un compartiment, au încuiat ușa și au tras perdeaua. Totuși printr'un colțuleț rămas liber i-am... iscodit. „Moș Cantili" cerceta de zor mersul trenurilor și al autobuzelor, făcea calcule și dădea

nemulțumit din cap.

Probabil să nu-i convenea ora plecărilor sau nu avea tren potrivit pe tot parcursul.

Intr'un târziu au adormit amândoi... „prietenii", visând, desigur, cum să scape unul de altul, căci anunțaseră un „deal" năprasnic (susținea ei) din care, până la Alba-Iulia, Boroneață a eșit învins.

Dar... au sosit amândoi, târziu, tocmai sub seară, când ceilalți se pregăteau de cină, înregistrând o întârziere de numai 6 ore.

In „cartierul" „acsiștilor", Tudor Sava e într'o vervă uluitoare...

Probabil că s'a resimțit mult căci — a doua zi —, a sosit după închiderea controlului la Alba.

„Principiștii" au fost mai în formă... Au venit „bine dispuși".

Câțiva prieteni îi conduseseră la gară și până la la o bodegă din apropiere, cu câțiva țapi (după „forma" pe care o arătau băeții, trebue că au fost cam mulți acei țapi), — fapt care a determinat pe Cr. Teodorescu și Norhadian să dea spectacol gratuit, de... saltimbanci ocazionali, lăsând o impresie urâtă persoanelor străine de caravană.

D. Pessi ne-a promis că-i va muștrului. Așteptăm...

Târziu după miezul nopții gălăgia s'a mai temperat, cei „bine dispuși" au adormit buștean, luminile s'au stins, și numai țăcănitul ritmic al acceleratului se auzea gonind, pe undeva, la vale în spre Brașov...

VADUL CRIȘULUI

Pitit sub poalele Bihorului la gura defileului, de unde iese Crișul repede lărgindu-se și udând câmpia ce se întinde cât cuprinzi cu ochii, — satul Vadul Crișului își ducea până acum opt ani viața sa tihnită, de patriarhală comună, pierdută pe harta țării.

I-a fost dat însă acestui sat ca, îndeplinind porunca istoriei, să fie primul așezământ românesc care, prin femeia cu ulciorul, să întâmpine întoarcerea în țară a Suveranului.

De atunci, — dela 6 Iunie 1930, — Vadul Crișului a eșit subit din anonimat, devenind o localitate istorică, astăzi cu numele Vadul Carol al II-lea, — retrăind în fiecare an, măreția momentului de acum opt ani.

Și anul acesta Vadul Crișului a fost în sărbătoare, odată cu întreaga țară.

PRIMIREA LA VADUL CRIȘULUI

De mai bine de un ceas trenul șerpuia pe valea unei ape, strecurându-se pe lângă pereți mulți, stâncoși, abrupți, — oferind ochiului, la fiece nouă cotitură, alte tablouri, alte peisagii.

Era către ora prânzului. Clucea rămăsese de mult în urmă și trenul începea să-și încetineze iarăși mersul.

De sus, dintre stânci, niște țipete ne atrag atenția. Ridicăm ochii într'acolo: pe marginea unei balustrade, alături de o impunătoare cădere, la câțiva pași de o grotă, în fața unui restaurant cabană, fâlfâe batiste, câteva tricouri își fac apariția salutându-ne.

Sunt cicliștii veniți mai de timpuriu pentru aclimatizare. Trenul a intrat într'un tunel, a eșit și 3 km. mai încolo a stopat:

Gara Vadul Crișului.

In față, strânsă o lume imensă.

Un platou de premilitari, câteva școli de fete și băeți în costum de sărbătoare, în frunte cu oficialitățile respective, înconjurați de întreg satul în STRAE de Duminică, au eșit în întâmpinarea noastră, cântând Imnul regal și frumoase cântece locale.

Au fost adevărate momente de înălțare sufletească.

Dintre notabilități au eșit în întâmpinarea noastră d-nii: Nicolae Avram, secretarul prefecturii Bihor, dr. Ion Popp, prim pretor, dr. Victor Ille cu d-na, notarii Balog și Vasile Pop, d-na Elena Jienescu, directoarea școlii din Șumculeni, cu elevele, șeful gării, slt. Ursu, comandantul premilitarilor și alții, — foarte ospitalieri și entuziaști.

IN INIMA MUNȚILOR, IN AJUNUL STARTULUI

După simțitele cuvântări și răspunsurile respective și după fotografiile de rigoare, ne-am îndreptat spre locul de unde fuseserăm salutați.

Găsim aci pe brăilenii sosiți cu o zi mai înainte.

Mormocea lungit pe o bancă, privește spre vârful culmilor, pe care soarele mai aruncă o uitătură, înainte de culcare.

Mormocea are ochii întunecați ușor.

Chestionându-l ne răspunde, cu un zâmbet amar în colțul buzelor: e indispus. A suferit o violentă deranjare stomacală, completând moralul scăzut în urma unor chestiuni de acasă.

Restul brăilenilor, cei doi Popârlani (Alexandru și Teodor) sunt bine dispuși ca și grăsunul Munteanu.

Echipa „Metropola" a venit și ea cu o zi mai devreme, cu o camionetă și cpt.

Aslan își „cocolește" cu grije paternă noua speranță Pantazescu, fapt care-l face pe „bătrânul" Țapu să strâmbe puțin din nas.

Intr'o cameră Gogan stă sub plapumă și cu o mână ține ghidonul bicicletei.

Are, în plus, ușa camerii încuiată.

Bietul severinean e pățit.

Anul trecut un „binevoitor" i-a înțepat cauciucurile în 8 locuri și a stat sărmanul oltean toată noaptea să „cârpească". Acum, prudent s'a culcat cu... bicicleta.

In schimb, se aud câteva cuvinte cam „tari", dintr'o cameră de etaj. Tudose și Hrenciuc pomenesc ceva din calendare. Au găsit cauciucurile înțepate.

Și completează, consolându-se: „ia uite dom'le, le e frică de noi".

Pe o bancă rustică retras sub niște fagi Niculici înmulțește, adună, scade, iar înmulțește, iar adună, împarte și clatină nemulțumit din cap.

Trag cu ochiul: face calcule pentru aflarea „călcăturii" potrivite. Pe „puștiul" acesta l-a preocupat întotdeauna aflarea „pasului" nimerit într'o cursă și niciodată n'a dat greș.

Timko, venit de două zile, are bicicleta în cui, și e acum la bucătărie, se alimentează, „șuetând" cu șefa bucătară, pe limba lui Arpad.

Intre timp câțiva băeți în frunte cu Hapciuc s'au dus să viziteze grota iar Traian Constantin, care s'a antrenat o săptămână, în regiunea aceasta a consumat o tonă de picături de Davilla pentru astâmpărarea unor crampe stomacale provocate de apa prea rece de acl.

Hangiul deși nu știe unde-i mai stă capul, (are de preparat masa pentru 80 persoane) e totuși fericit și, — îmi traduce Timko, — spune că nu s'ar supăra să aibă măcar o dată pe lună asemenea afluență.

Modest, hangiul — nimic de spus.

Toată lumea s'a instalat în camere, „doftorul" de biciclete Herescu a făcut câteva prime intervențiuni, și acum s'a sunat cina.

Ca și la prânz, în capul mesii au luat loc oficialitățile locale.

Au sosit și restul oficialilor cursei, și câțiva confrați, cu mașinile, frânți de oboseala drumului.

Au picat tocmai la timpul cina, care pentru cei care n'aveau să alerge a doua zi, s'a prelungit în acordurile unui pretins jazz local, dar amuzant, — băeții ducându-se la culcare, către ora 9, urmați de melodia unor tango-uri scoase dela naftalină și intercalate cu câteva „of, of",-uri și arii naționale cu care „orchestranții" se acomodau de minune.

Aer curat, tare și o liniște grea tăiată în răstimpuri de uruitul vreunui tren care jos, în vale, pe malul Crișului, se strecoară, pe lângă pereții stâncoși, în spre Cluj sau Oradea.

In ținutul acesta măreț în care simți par'că cum o forță deasupra omenescului a făcut să se petreacă momentul istoric, — cele câteva ore savurate de ciclești, în preajma plecării i-au schimbat, făcându-le mult bine, înviorându-i după oboseala a 15 ore de mers în țăcănitul trenului.

N'a trecut nici o oră după cină și aproape întreg restaurantul era învăluit în întuneric ca și valea Bihorului, în care se aude tare, răspicat santinela de la gura tunelului, glăsuind: „Stai".

La restaurantul - cabană, într'o singură cameră mai e lumină: oficialii asistați de presă pregătesc ultimele puncte ale programului de a doua zi.

Apoi s'a stins și lumina asta... și păcura nopții a pus stăpânire pe întreaga clădire în care aproape 60 de ciclești se luptă, cu emoția premergătoare cursei, să adoarmă.

Intreaga vale e învăluită în întunerec și liniște.

Doar plescăitul căderii de apă se aude unindu-se cu apa Crișului care urmându-și destinul de milenii își vede, nestingherită și fără pasare, de drum...